

Anna Dubowik
Katedra Prawa Pracy i Polityki Społecznej
Instytut Nauk Prawno-Administracyjnych
Wydział Prawa i Administracji UW

MIANOWANIE W PRAWIE URZĘDNICZYM (streszczenie rozprawy doktorskiej)

Słowa kluczowe: mianowanie, urzędnik, służba cywilna, stosunek pracy, pragmatyki,

Współcześnie mianowanie obok umowy o pracę, powołania oraz wyboru stanowi jedną z podstaw nawiązania stosunku pracy. Kodeksowa regulacja mianowania sprowadza się do art. 76 k.p., który przesądza o pracowniczym charakterze stosunku pracy nawiązanego na tej podstawie, w pozostałym zakresie stosunki pracy z mianowania uregulowane są w przepisach odrębnych – pragmatykach prawa pracy. Mianowanie uważane jest za jedną z najbardziej spornych instytucji w doktrynie prawa pracy i prawa administracyjnego. Źródłem kontrowersji dotyczących charakteru prawnego stosunku pracy z mianowania są uwarunkowania historyczne oraz zmienny i niejasny stan prawny odnoszący się do podstaw zatrudnienia w sferze publicznej.

Mianowanie genetycznie wywodzi się z prawa administracyjnego, w którym do dziś stanowi podstawę stosunków służbowych funkcjonariuszy formacji mundurowych. W toku historycznego rozwoju mianowanie stało się podstawą stosunków pracy pracowników zatrudnionych w sferze publicznej, w tym urzędników. W przeszłości mianowanie pełniło szczególną rolę, jako podstawa zatrudnienia determinująca status urzędnika. Choć obecnie mianowanie nie jest już jedyną podstawą stosunku pracy urzędników, to jednak w dalszym ciągu jest ono wzorcową instytucją prawa urzędniczego z uwagi na specyficzne właściwości stosunku pracy nawiązanego w drodze tego aktu. Specyficzne cechy stosunku pracy z mianowania to: rozbudowana procedura naboru oraz ustawowo określone rygory selekcyjne, wzmożona trwałość, dyspozycyjność, rozbudowany katalog obowiązków pracownika oraz odpowiedzialność dyscyplinarna. Stabilizacja stosunku pracy z mianowania ma szczególne znaczenie wówczas, gdy wymogiem ustrojowym jest zapewnienie apolityczności kadr, co w przypadku urzędników ma doniosłe znaczenie.

Przedmiotem niniejszej pracy jest analiza stosunków pracy nawiązanych na podstawie mianowania w wąsko rozumianym prawie urzędniczym, przez które rozumie się regulacje odnoszące się do stosunków pracy w administracji rządowej, pozarządowej, samorządowej. Praca składa się z pięciu rozdziałów: dwa pierwsze poświęcone są historii mianowania; rozdział trzeci dotyczy prawnych podstaw mianowania w prawie urzędniczym, rozdział

czwarty traktuje o nawiązaniu stosunku pracy na podstawie mianowania ze szczególnym uwzględnieniem procedury naboru; w rozdziale piątym omówione są szczególne właściwości stosunku pracy z mianowania, odróżniające go od stosunków pracy regulowanych przez powszechne prawo pracy. Zakończenie zawiera konkluzje odnoszące się do charakteru prawnego stosunku pracy z mianowania oraz znaczenia instytucji mianowania dla prawa urzędniczego.